

lig i Præmisserne til den ommeldte Placat: Forrigt er det mærkeligt, at vedkommende Sagsførere og deres Contoirbetjente have ved deres Møder for Forligelsescommissionen i Almindelighed vist saa liden Utilbøielighed til Forlig, hvor saadant paa en med Retfærdighed og Billighed stemmende Maade kunde opnaaes, at det ikke kan formodes, at Forlig i de henviste Sager vilde være bevirket, om end Mødet var givet af Personer udenfor Sagsførerclassen. Jeg troer, at hert ligger et uforkasteligt Bevis fra den meest kompetente Autoritets Side i denne Sag, for at det for 30 Aar siden ikke ansaaes for farligt eller betænkeligt at admittere Sagsførere til at møde som Besuldmægtigede ved Forligelsescommissionen, og jeg skulde troe, at Ingen her vil paaatae, at Sagsførerstanden i Henseende til Moralitet er gaaet tilbage i de sidste 30 Aar. Men vil man lade den nu bestaaende Lovforskrift vedblive, saa er der jo altid en Maade til at omgaae den paa, og det er en Maade, som meget ofte bliver anvendt i det daglige Liv, og det af de meest anseete Sagsførere og Advokater, en Maade, den nemlig, at Sagsførerne lade møde i Forligelsescommissionen ved deres Contoirbetjente, som ikke have Fuldmagt for dem. Saadanne Betjente kan Forligelsescommissionen ikke afvise, og jeg veed af Erfaring, at en Sagsfører ikke kan indslaae sig for at lade møde for Parter paa denne Maade, naar nemlig Parten kommer til ham maastee netop den Dag, Sagen skal for i Commissionen, eller Dagen før, og siger, at det er ham umuligt at staae mødt. Lader man altsaa Lovbudet bestaae som det er, saa opnaaer man derved ikke Andet, end at enhver Sagsfører, som har en Contoirbetjent, og som vil omgaae Lovbudet, er istand til at gjøre det; men Lovbud, som saa let kunne omgaaes, troer jeg ikke ere meget ønskelige.

Den anden Deel af mit Forslag gaaer ud paa at ophæve det Forbud, som indeholdes i Forligsordenningen af 1795 mod at Sagsførere tage Sæde i Forligelsescommissioner. Naar man kender den Maade, hvorpaa Forligelsescommissairerne vælges, saa troer jeg, at det maa indrømmes, at det meget sjældent vil være Tilfældet, at en Sagsfører kommer i

den Stilling, at han kan blive udnævnt til Forligelsescommissair. Paa Landet bestiftes Forligelsescommissairerne af Amtmændene, forsaavidt disse ikke selv ere Forligelsescommissairer; i Kjøbstæderne udvælges Forligelsescommissairerne af Borgerstabet efter Forslag af Magistraten; i Kjøbenhavn bestaaer Forligelsescommissionen af et Medlem af Hof- og Stadsretten, et Medlem af Magistraten og et Medlem af Borgerrepræsentationen. Nu foreskommer det mig at være en Urimelighed, at en Sagsfører i Kjøbenhavn, naar han t. Ex. er valgt til Borgerrepræsentant, da paa Grund af denne forældede Bestemmelse skal være udelukket fra Sæde i Forligelsescommissionen. Det forekommer mig, at naar de Valgberettigede i en Stad som Kjøbenhavn ansee en Sagsfører for veffikket til at varetage deres øvrige communale Anliggender, saa faaer han ogsaa derved et Stempel paa sig for at være god nok til at sidde i Forligelsescommissionen tilligemed to Andre, og det forekommer mig, at dersom man tænkte sig en Sagsfører udvalgt til Forligelsescommissair udenfor Kjøbenhavn, saa vilde det kun stee paa Grund af, at han utvivlsomt ansaaes for den Mand, som paa det paagjældende Sted var bedst stiftet til at være Forligsmægler. Naar man seer efter i Forordningen af 1795, saa angives der som Grund til, at Sagsførere ikke maae tage Sæde som Forligsmæglere, at Parterne kunne have raadført sig med dem før Forligsmæglingen; men denne Grund synes mig at være utilstrækkelig. Hvis man sagde, som en æret Rigsdagsmand forleden antydede her i Salen, at det skulde være, fordi Sagsførerne siden kunde faae Parternes Interesser at varetage, saa havde denne Indvending maastee havt nogen Antagelighed, men at en Sagsfører, fordi en Part har henvendt sig til ham før Forligsmæglingen, derved skulde blive usiftet til at tilvelebringe Forlig, det er Noget, som jeg er saa langt fra at kunne ansee for et antageligt Motiv, at jeg tværtimod troer, at en Sag meget lettere forliges, naar Commissionens Medlemmer allerede før Sagens Foretagelse ere satte ind i den, og jeg troer, der er Flere, som med mig ville have erfaret, at naar der reises en Retstrætte, saa henvende Parterne eller i alt Fald